

Intervenció del Primer Secretari davant del Consell Nacional

Barcelona, 17 de novembre de 2013

Molt bon dia companyes i companys,

Vaig decidir demanar la convocatòria d'aquest Consell Nacional perquè ben aviat haurem de prendre decisions importants sobre votacions al Parlament de Catalunya i també al Congrés dels Diputats, relatives al dret dels catalans a decidir sobre el futur de les relacions entre Catalunya i Espanya. I convé que el partit fixi, de forma clara i inequívoca, la seva posició al respecte.

És evident que en el partit poden conviure posicions i opinions diverses, i que el debat ha de ser obert i lliure. Només faltaria! Però és evident també que **el partit com a tal ha de tenir una posició definida**, i que tots els seus representants a les institucions tenim **la obligació moral i democràtica de respectar-la.**

Catalunya s'endinsa en una cruïlla decisiva, probablement en el territori desconegut al que Artur Mas ha al·ludit en alguna ocasió. I en terra incògnita correspon a aquesta direcció, democràticament elegida, portar el timó. I **per portar el vaixell a bon port necessitem un rumb clar.** És un deure envers els nostres militants, els nostres simpatitzants, els nostres votants, envers la ciutadania tota.

Aquest rumb només pot sorgir d'una decisió del màxim òrgan del partit entre Congressos, només pot sorgir d'una decisió d'aquest Consell Nacional. No pot ser una decisió del primer secretari, ni de la Comissió Executiva. No és una decisió que correspongui als grups parlamentaris.

No la prendran per nosaltres ni els nostres adversaris, ni els nostres companys del PSOE, ni les xarxes socials, ni els mitjans de comunicació. L'hem de prendre nosaltres, avui i aquí. I per això s'ha convocat aquesta **sessió extraordinària del Consell Nacional** del partit.

Mireu, em vaig afiliar al PSC (congrés) l'any 1977. **No podia imaginar llavors que arribaria a ser primer secretari del PSC,** el primer elegit per votació individual i secreta entre tots els delegats i delegades al Congrés en una votació separada a la de la resta de la Comissió Executiva i en competència amb altres candidats. Tampoc podia imaginar que arribaria a ser Alcalde de la meva ciutat o candidat socialista a la Presidència de la Generalitat.

Però sí sabia algunes coses. Que m'afiliava a un partit socialista i catalanista, un partit que lligava alliberament social a la lluita per les llibertats nacionals de Catalunya, que es comprometia a fons amb els treballadors del nostre país, que defensava la unitat civil del nostre poble i **l'entesa fraternal amb la resta de pobles d'Espanya.** Per això vaig fer el pas d'afiliar-me al PSC. Fa 36 anys.

Vaig iniciar la meva militància amb una passió política que conservo intacta. Convençut que el socialisme era un projecte col·lectiu, convençut que militar en el PSC era un honor, que l'organització ens feia forts, que la meva opinió era important però encara ho era més la decisió col·lectiva, que la sinceritat havia de presidir les relacions entre els companys i la confiança havia de presidir les actuacions de tots els òrgans del partit. Ho creia llavors i ho crec ara.

Per això en el Congrés vaig decidir que, un cop elegit primer secretari, faria una Comissió Executiva amb la presència de totes les sensibilitats del partit. Aquí la teniu. Estava convençut, i segueixo convençut avui, que

una direcció plural era el millor servei que podíem fer tots plegats al PSC que, en una difícil situació política, havia d'afrontar reptes encara més difícils.

Però, companyes i companys, **el debat lliure i sincer**, l'existència de posicions diverses, **no pot convertir-se en un soroll permanent que arribi a desfigurar el projecte col·lectiu.**

No pot ser que les decisions del partit i dels seus òrgans de direcció estiguin sotmeses a una deslegitimació permanent per part d'aquells que no les comparteixen, tot i formar part dels organismes que democràticament les prenen. No ens ho podem permetre.

Un partit polític mai no ha d'imposar un pensament únic, però ha de ser capaç d'exhibir sempre una clara unitat d'acció. I més en moments decisius com aquest. I això és responsabilitat de tots, però és, en primer lloc, responsabilitat del primer secretari, de la Comissió Executiva, i d'aquest Consell Nacional.

Avui necessitem fermesa i claredat. No per ofegar cap discrepància ni cap debat, però sí per estar a l'alçada de la nostra responsabilitat col·lectiva, per poder **donar una resposta clara a aquells que vulguin saber què pensem, quin és el nostre projecte, a on volem anar.**

El PSC té milers d'afiliats units per uns ideals, però que poden discrepar sobre temes concrets. Però en temes transcendents el PSC, com a organització, com a projecte polític, ha de tenir una posició clara i els seus representants hem de respectar-la i defensar-la.

Per això he demanat la convocatòria extraordinària d'aquest Consell Nacional. Per prendre democràticament decisions rellevants i per

recordar que, com diu el nostre Codi Ètic, “les decisions preses democràticament pels organismes competents vinculen el conjunt d’afiliats i afiliades”.

Tots **estem d’acord que Catalunya serà allò que els catalans i les catalanes vulguem. Que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya han de decidir lliurement sobre el futur de l’autogovern.**

Per això, quan jo he estat candidat a la presidència de la Generalitat el partit ha recollit en el seu programa electoral l’exercici del dret a decidir de forma legal i acordada.

Per això, quan jo he estat primer secretari hem donat instruccions als nostres diputats de votar de forma diferent a la que ho feien els nostres companys del PSOE precisament en defensa del nostre compromís electoral.

És quan jo he presidit el grup parlamentari que hem impulsat una resolució reclamant la negociació entre els governs de Catalunya i Espanya, i també quan hem votat la proposta redactada per Joan Rigol sobre el dret a decidir.

I les decisions que avui us proposo adoptar van exactament en la mateixa direcció. Cap renúncia, cap rectificació, cap reculada. Vull que ens refermem en la defensa de les resolucions congressuals, del programa electoral, de la resolució del Consell Nacional del passat 14 de juliol.

Volem que els catalans puguin decidir. Ho volem de veritat i per això volem dir-los-hi la veritat: sense acord no hi haurà consulta.

Ho va admetre el president Mas a Catalunya Ràdio quan va afirmar que no convocaria una consulta no autoritzada, que llavors l'únic camí que li quedaria és el de convocar unes eleccions. Ho va dir dies abans de l'onze de setembre d'enguany també a Catalunya Ràdio. I estava dient la veritat. No pot haver-hi consulta sense acord.

Primer, un acord Catalunya endins. Si els catalans mateixos varem imposar-nos la condició que es necessitaria el suport de dos terços del Parlament per aprovar un projecte d'Estatut, com podem pensar que amb un suport més petit s'aprovaran canvis més importants?

I també **un acord amb el govern d'Espanya, amb les institucions de l'Estat.** De què serveix portar iniciatives al Congrés dels Diputats sense haver negociat prèviament que siguin preses en consideració? No fa pas tant del Pla Ibarretxe! Ho hem oblidat?

Hem alertat des de fa temps contra el gravíssim error polític de pretendre fixar de forma unilateral la data, la pregunta i el mecanisme legal per celebrar la consulta. **Aquest és un camí destinat al fracàs.** Útil només pels que volen un cop de porta, pels que volen sumar arguments en favor de la independència.

Prou d'enganyar! Catalunya i els catalans no s'ho mereixen.

Volem decidir, sí. Però, què volem decidir?

Nosaltres volem decidir federalisme. Nosaltres **no volem separar Catalunya de la resta d'Espanya.** Al contrari, volem tendir ponts de diàleg i d'entesa. I per això us proposo que **no donem cap suport a propostes i actituds que cerquin l'enfrontament i que dificultin els necessaris processos de negociació i acord.**

Diguem-ho ben clar: no volem seguir com estem i tampoc no volem trencar. **Nosaltres volem una reforma constitucional federal. Això és el que volem.**

Volem que es reconegui el caràcter plurinacional, pluricultural i plurilingüístic d'Espanya, que es reconegui la singularitat nacional catalana, que la Constitució reculli els drets històrics de Catalunya tal com ho fa el nostre Estatut en el seu article 5è.

Volem regles clares que assegurin l'autogovern, un repartiment clar de competències, que eviti interferències i duplicitats, que assegurí que els temes educatius, culturals i lingüístics siguin competència estricta de la Generalitat.

Volem representació directa de les Comunitats Autònomes al Senat. Volem un Consell federal com el Bundesrat alemany. Perquè volem autogovern i govern compartit. Això és el federalisme.

Volem recursos, un pacte fiscal just i equitatiu, amb solidaritat però també amb ordinalitat.

Aquests són els elements centrals de la reforma constitucional que volem.

Però nosaltres no volem enganyar ningú. Sabem que la reforma que perseguim no és un objectiu fàcil. No l'assolirem l'any que ve. Sembla mentida que haguem de recordar que el PP té majoria absoluta a les Corts Generals. Que **necessitem que el PP canviï d'actitud, o que perdi les eleccions. O millor, les dues coses.**

Però no és aquesta dificultat la que ens frenarà. Perquè tenim factors que juguen a favor dels canvis. Una gran majoria de catalans no volen seguir com estem. Molts espanyols veuen clar que cal cercar una solució. I el PSOE s'hi ha compromès.

Es va comprometre a Granada, companyes i companys. I per si hi havia dubtes, la Conferència Política del PSOE va significar la ratificació real, sincera, massiva, de l'esperit de Granada pel conjunt del socialisme espanyol. Ho vàrem escoltar directament en el discurs d'Alfredo Pérez Rubalcaba i ho vàrem constatar en el suport manifestat pels delegats i delegades, els convidats i convidades de tota Espanya a aquesta conferència.

Hi ha gent que està treballant per l'acord, aquí i fora d'aquí. Gent que no vol ni xoc de trens ni carrerons sense sortida. Gent que no amaga les dificultats, però que no es deixa vèncer per elles. Gent com nosaltres.

Vaig acabant, companyes i companys.

Avui no hem parlat de la crisi ni dels seus efectes devastadors. No hem parlat de retallades, no hem parlat de la gran trampa pressupostària que preparen CiU i ERC. No hem parlat tampoc de la necessitat de canviar Europa si no volem que desaparegui el model social europeu. Són temes importants, dels que hem parlat sovint i dels que haurem de seguir parlant en els propers mesos.

Avui tenim un objectiu ben concret. Aprovar una resolució clara que orienti el treball del partit i dels nostres representants en un tema crucial pel futur de Catalunya.

Avui estem cridats a denunciar el gran engany dels que expliquen que volen una consulta però ens volen ficar a tots en un carreró sense sortida. Avui hem de decidir si tenim un projecte autònom o ens supeditem a un full de ruta decidit per uns altres i que porta a un lloc on no volem anar.

Avui els socialistes catalans decidim. Decidim què volem, com ho volem, i amb qui intentarem aconseguir-ho. Sense enganyar ningú, sense ambigüitats, sense equívocs. Dient a les coses pel seu nom. Des del respecte a totes les posicions, però fidels al nostre projecte, a la nostra història i als nostres valors, i lleials als nostres conciutadans i conciutadanes.

Perquè tenim, sobretot, la nostra força. La força del PSC. El partit amb el que Catalunya sempre ha guanyat. Que ha treballat i ha aconseguit les majors quotes d'autogovern per a Catalunya. Hem estat nosaltres i no els que ara aixequen les banderes qui ho hem fet possible. I ho tornarem a fer, no ho dubteu.

Una Catalunya solidària i gran, no tancada en si mateixa. Una Catalunya dels drets per a tothom i no per als qui se les puguin pagar. Una Catalunya amb creixement econòmic, però no a qualsevol preu. Una Catalunya esperançada, en què els pares i els avis no hagin de patir pel futur dels seus fills i néts. En definitiva, una Catalunya de les oportunitats per a tothom.

I una Espanya també més solidària. Que per fi entengui Catalunya i que sigui capaç de reconèixer el seu caràcter plurinacional, la igualtat en la diversitat. I, finalment, una Europa més forta. Una Europa dels drets. Una Europa social i no neoliberal. Que prengui decisions pensant en el conjunt i no només es una part.

Tot això es el que els i les socialistes treballem per fer possible i no tinc cap dubte que ho aconseguirem. Tenim una gran responsabilitat però amb la vostra força sé que serem, un cop més, imparables.

Companys i companyes, us agraeixo per endavant el vostre suport.

Moltes gràcies.